

สิ่งที่ปรารถนา

เด็กหญิงค่อย ๆ ย่องเดินเขย่งปลายเท้า เพราะเกรงว่า ถ้าก้าวเต็มเท้าอาจมีเสียงให้แม่ได้ยิน แม่นี้ละ สำคัญที่สุด เห็นไม่ได้ ถ้าเห็นละก็เสร็จแน่ๆ เด็กหญิงขยับมือที่ซ่อนอยู่ข้างหลัง กำของบางอย่างไว้แน่นราวกับกลัวว่า ถ้าผ่อนแรงเพียงเล็กน้อยมัน จะหลุดลอยหายวับไปกับตา พอถึงบันได เด็กหญิงรีบเอาของที่ซ่อนมาไว้ข้างหน้าแล้ววิ่งจู่ดีขึ้นบันไดไปเลย

ติก! ติก! ติก!

“การ์ตูน ไปไหนมาลูก การ์ตูน!” เสียงแม่ตะโกนถามจากห้องดูทีวี

“หนูไปปั่นจักรยานมาค่ะ” เด็กหญิงตะโกนตอบ แล้วรีบเข้าห้องปิดประตู

พออยู่ในห้องเป็นส่วนตัวไม่ต้องกลัวว่าจะมีใครเห็น

๑๐ เพื่อนซี้ ตุ๊กตาทมิของการ์ตูน

การ์ตูนนั่งลงที่พื้นข้างเตียง มองของในมือ มันเป็นตุ๊กตาทมิ สกปรกเก่าขาดที่เธอเก็บมาจากถังขยะ ตรงแขนมีรอยขาดเหวอะจนรู่นที่ยึดอยู่ข้างในแพลมโผล่ออกมาเป็นกระจุก เด็กหญิงเอานิ้วเล็กๆ ดันรู่นให้กลับเข้าไปข้างใน ตามตัวก็มีรอยขาด ที่ขาดด้วยเด็กหญิงถอนหายใจ จับเจ้าตุ๊กตาทมิพลิกไปพลิกมาสำรวจทั่วตัว มันเย็น ปอน จนดูไม่ได้เลย แต่การ์ตูนก็ยังอยากได้ ยิ่งพอมองหน้าเจ้าตุ๊กตาทมิ หน้าตามันเศร้า ถูกทิ้งน่าสงสาร

นี่ออกแล้ว! เด็กหญิงรีบวิ่งออกจากห้องลงไปข้างล่าง

“แม่ มีเซ็มกับด้ายไหมคะ”

แม่มองสำรวจจุกสาววัย ๖ ขวบ พลังขยับจุกทำท่าดมฟุดฟิด

“กลิ่นอะไร” แล้วแม่ก็ลุกขึ้นมาดมใกล้ๆ

“แม่” เด็กหญิงรีบถอยหนี

“ไปทำอะไรมา กลิ่นเน่าๆ ไป ไปอาบน้ำ”

“แม่ มีเซ็มกับด้ายไหม”

“หนูจะเอาไปทำอะไร” แม่เดินกลับไปนั่งที่เก่า

“คือ...หนูจะเย็บหมอน หมอนหนูขาด”

“เดี๋ยวแม่เย็บให้ เย็บเองไม่ได้หรอก เดี่ยวเซ็มแทงนิ้วเอา”

การ์ตูนมองหน้าแม่ แม่ก็มองหน้าเธอ แม่ยกไหล่ทำนองถามว่ามีอะไรอีกไหม เด็กหญิงเม้มปาก เดินหันหลังจากมา

‘ไม่เป็นไร เดี่ยวไปขอเย็มน้ำอัดข้างบ้านก็ได้ น่าจะมี’

การ์ตูนสะดุ้งเมื่อแม่เปิดประตูเข้ามา ในมือเด็กหญิงถือตุ๊กตาทมิสุดแสนเน่าเหม็น กำลังจะซ่อนมันไว้ในตู้พอดี แม่ก็เข้า

มาเห็นชะก่อน

“นี่ก็แล้วว่าต้องทำอะไรแบบนี้ก็ทำตามเคย เมื่อไหร่ลูกจะ
เลิกเก็บตุ๊กตาจากถังขยะซะที มันสกปรก”

แม้คว้าตุ๊กตาทิ้งไปจากมือการ์ตูน เด็กหญิงมองมันตา
ละห้อย

และแล้ว...มันก็ต้องกลับไปอยู่ในถังขยะดังเดิม

“แม่...ถ้าเย็บมันแล้วซัก เดี่ยวมันก็สะอาด”

“สกปรกขนาดนี้เชื้อโรคเต็มไปหมด”

เด็กหญิงหน้าเศร้า เธอไม่ใช่เด็กช่างพูด เรื่องที่จะได้เถียง
ยิ่งไม่มีความสามารถ

“เอาละ ตกลง แม่จะซื้อตุ๊กตาให้”

“หา!” การ์ตูนทำตาโตที่สุดเท่าที่จะโตได้ หัวใจของเธอเต้น
โครมครามอย่างน่าตกใจ

“เอาไว้แม่จะพาไปซื้อแล้วกัน”

“จริงนะคะ” การ์ตูนเดินเข้าไปคว้าข้อมือแม่ เงยหน้ามอง
แม่ด้วยสายตาที่เต็มไปด้วยแวบปีติ

“จริง แต่ตอนนี้ไปอาบน้ำ ตัวเหม็น” แล้วแม่ก็หิ้วตุ๊กตาทิ้ง
สกปรกออกไป

การ์ตูนรีบเข้าห้องน้ำ เด็กหญิงอารมณ์ดีถึงขนาดฮัมเพลง
เพลงอะไรเธอก็ไม่รู้ แค่ฮัมไปตามอารมณ์ จะได้ตุ๊กตาแล้ว ตุ๊กตา
หมีสีน้ำตาลอ่อน น่ารักน่ากอด เธอยิ้มอย่างมีความสุข

๑๒ เพื่อนซี้ ตุ๊กตาหมีของการ์ตูน

การ์ตูนตื่นแต่เช้า วันนี้เป็นวันอาทิตย์ ซ่างเป็นวันที่
เหมาะกับการออกไปซื้อของจริงๆ พอเธอลงมาข้างล่างก็เห็น
พี่สาวกำลังนั่งดูทีวี เด็กหญิงรีบวิ่งไปหา

“วันนี้แม่จะพาการ์ตูนไปซื้อตุ๊กตาหมีละ” เธอคุยให้พี่สาว
ฟัง

น้ำตาล เด็กหญิงวัย ๘ ขวบ มองหน้าน้องสาวอย่างงงๆ

“แต่วันนี้แม่จะพาพี่ไปซื้อเสื้อนี่นา”

“สงสัยไปด้วยกัน” การ์ตูนพูด ใจคอเริ่มไม่ดี แต่ก็พยายาม
ปลอบใจตัวเองว่าแม่คงพาไปซื้อด้วยกัน เด็กหญิงหันไปมองเมื่อ
แม่เดินลงมาจากข้างบน แม่แต่งตัวสวย แม่จะออกไปข้างนอก
จริงๆ ด้วย ไปซื้อตุ๊กตากัน

“การ์ตูนอยู่บ้านนะลูก วันนี้พ่อจะกลับมา เดี่ยวไม่เจอใคร...
น้ำตาล ไปลูก” แม่เรียกลูกสาวคนโตแล้วเดินออกไปเลย การ์ตูน
เดินตามไปเงิบๆ หุดยืนอยู่ที่ประตูมองพี่สาวขึ้นรถไปกับแม่
แม่ขับรถออกไปแล้ว หัวใจที่พองโตตั้งแต่เมื่อคืน ตอนนี้นั้นแพบ
เหยี่ยวนอนอยู่ แม่พูดอะไรกับการ์ตูน แม่ไม่เคยจำได้เลย เป็นแบบนี้
เสมอ

เด็กหญิงรีบวิ่งไปที่ถังขยะ เปิดฝาดู รกขยะมาเก็บขยะไป
แล้ว ตุ๊กตาหมีตัวนั้นก็หายไปแล้ว เด็กหญิงปิดฝา เดินคอตกกลับ
เข้าบ้าน วันนี้พ่อจะมาหรือเปล่า แม่บอกว่าพ่อจะกลับมา แล้ว
พอก็ไม่มาทุกที ปล่อยให้การ์ตูนอยู่บ้านคนเดียวรอพ่อกลับมาไม่รู้
กี่ครั้ง

การ์ตูนชอบปลุกต้นไม้ เวลาแม่ทิ้งให้อยู่บ้านคนเดียว มือ

และเสื้อผ้าของเธอจะเปื้อนดินมอมแมมเพราะสนุกกับการปลูก ต้นไม้ เด็กหญิงกำลังจะย้ายกระถางหนักอึ้งไปวางอีกที่ รถที่แล่น ผ่านหน้าบ้านไปช้าๆ ทำให้เด็กหญิงรีบทิ้งกระถางทันที ดีว่าไม่ ทับบเอาเท้าเธอเข้า การ์ตูนรีบวิ่งไปดู เห็นตุ๊กตาหลากหลายชนิด กองสุมเป็นภูเขาอยู่บนรถคันนั้น แล้วนั่น ตุ๊กตามีตัวที่เธอเคย เก็บได้กองรวมอยู่กับตุ๊กตาอื่น...ใช่มันจริงๆ ด้วย!

เด็กหญิงรีบวิ่งตามไปพลางตะโกนเรียก

“หยุดก่อน!”

แต่รถกลับแล่นห่างออกไปเรื่อยๆ การ์ตูนหมดแรงจะวิ่งตาม เด็กหญิงเดินกลับบ้าน เสียหาย รู้สึกเสียตายนั่นมาก ไม่นั่น นะ ถ้าตามไปทันอาจได้ตุ๊กตาสวยๆ สักตัว หรืออย่างน้อยคงได้ ตุ๊กตามีตัวนั้นคืนมา

สามชั่วโมงผ่านไป

พ่อไม่มา พ่อเคยบอกว่าจะกลับมาหาพวกเราแม่ลูกทุก เดือน แต่ี่สามเดือนเข้าไปแล้ว แรกๆ ที่พ่อไปทำงานต่างจังหวัด พ่อกลับมาเยี่ยมพวกเราทุกเดือนอย่างที่ว่าจริงๆ แต่พักหลัง การ์ตูนรู้สึกว่า นานหลายเดือนที่เดียวกว่าจะได้เจอพ่อ รถของแม่ กลับมาแล้ว เด็กหญิงนั่งอยู่ที่ม้าหินในสวน แค่มองแต่ไม่ลุกเดิน ไปหา เห็นพี่สาวกับแม่หิ้วถุงมาหลายถุง เดินไปหน่อยก็ได้ ไปดู ว่าแม่กับพี่สาวได้อะไรกันมาบ้าง

“พ่อไม่มาสินะ” แม่ถามการ์ตูน

“ไม่มา”

แม่วางบรรดาถุงลงบนโต๊ะแล้วหยิบถุงหนึ่งส่งให้การ์ตูน

๑๔ เพื่อนซี้ ตุ๊กตาหมีของการ์ตูน

“ของลูก”

การ์ตูนรับถุงมาเปิดออกดู เป็นเสื้อผ้าเหมือนเคย แม่กับพี่ตาลชอบแต่งตัว ชอบซื้อเสื้อผ้า ทั้งคู่มีความสุขกับการชื่นชมเสื้อผ้าชุดสวยที่เพิ่งซื้อมา เด็กหญิงมองรอยยิ้มของแม่กับพี่สาว รอยยิ้มที่มีความสุข ดีจังเลยนะที่พี่ตาลเกิดมาชอบอะไรๆ เหมือนกับแม่ ไม่เหมือนการ์ตูนที่ไม่ชอบเสื้อผ้า การ์ตูนชอบตุ๊กตา แต่แม่ไม่ชอบตุ๊กตา เด็กหญิงเดินขึ้นห้องปิดประตูเงียบ เธอหยิบเสื้อยืดสีขาวลายดอกไม้ออกมาดูแล้วเก็บมันยัดใส่ถุง กำลังจะเดินเอาไปเก็บที่ตู้เสื้อผ้า เสียงรถกระบะทำให้เด็กหญิงเปลี่ยนใจ เดินไปชะเง้อมองที่หน้าต่าง รถกระบะคันนั้นจริงๆ ด้วย การ์ตูนรีบวิ่งลงไปดักรอรถกระบะคันนั้นทันที

การ์ตูนยืนกางแขนขวางถนนแต่ไกล อยากรู้คนขับก็เห็นอีกอย่างรถแล่นช้า เพราะถนนแถวบ้านเธอขรุขระ ขับเร็วไม่ได้

“จอด!”

“อะไรกันหนู” คุณลุงคนขับรถชะโงกหน้าออกมาถาม

“หนูขอตุ๊กตาหน่อยค่ะ”

“ตุ๊กตาเหรอ ลุงเอาไปส่งเขาหมดแล้ว เขาจ้างลุงให้ขนส่งเท่านั้นแหละ”

“อ้าว” การ์ตูนเขย่งปลายเท้าเกาะขอบหน้าต่างรถ

“ดูเหมือนว่าแม่หนูคนนั้นจะมาเปิดร้านขายตุ๊กตาแถวนี้แหละ ลองไปดูที่บ้านเธอสิ”

“จริงหรือคะ” การ์ตูนร้องถามอย่างดีใจ “แล้วบ้านคนขายตุ๊กตาอยู่แถวไหน”

“จากตรงนี้ไปมีสามแยก เลี้ยวขวา บ้านหลังสีขาวที่เขาให้
เขานั่นละ”

“สามแยก เลี้ยวขวา บ้านสีขาว ขอขอบคุณค่ะ”

การ์ตูนท่องจำไว้ แล้วก็หกลึกทางให้คุณลุงขับรถจากไป
เด็กหญิงเดินเข้าบ้าน รู้สึกตื่นตื้นที่จะไปดูร้านขายตุ๊กตา

เธอยิ้มเมื่อนึกถึงตุ๊กตาที่วางกองสูงเป็นภูเขาบนรถ สารพัด
แบบสารพัดสี ถ้าได้ไปดูใกล้ๆ คงมีแต่ตุ๊กตาน่ารักแน่ๆ เลย

**แม่กับพี่น้องตาลยืนหมุนตัวลองเสื้ออยู่หน้ากระจก ทั้งคู่
มีความสุขกันจัง การ์ตูนมองรอยยิ้มที่มีความสุขของทั้งคู่ แล้ว
เด็กหญิงก็ยิ้มน้อยๆ ออกมา**

“การ์ตูน ทำไมไม่เอาเสื้อมาลองดูล่ะ” แม่หันมาถามเมื่อ
เห็นเงาของเธอในกระจก

“หนูลองบนห้องแล้วค่ะ”

“ไง เสื้อตัวนี้ของแม่สวยไหม”

“สวย”

“ของพี่ละ การ์ตูน”

“ของพี่ตาลก็สวย”

พี่สาวของการ์ตูนชอบแต่งตัวด้วยชุดกระโปรงน่ารักเสมอ
ไม่เหมือนเธอที่มีแค่เสื้อยืดตัวกางเกงตัว เนื่องจากไม่สนใจเรื่อง
แต่งตัว

“เสื้อสีขาวที่แม่ซื้อให้เอาไว้ใส่เที่ยววันละลูก ห้ามใส่ไปเล่นดิน
แบบนี้ละ”

๑๖ เพื่อนซี้ ตุ๊กตาหมีของการ์ตูน

แม่มองเสื้อผ้าที่เปื้อนดินของลูกสาวคนเล็ก แม่รู้ว่าการ์ตูนชอบเล่นปลุกต้นไม้และไม่เคยว่าเรื่องทำเสื้อผ้าเลอะ แต่ก็คอยบอกเสมอว่าเสื้อผ้าสีขาวเอาไว้ใส่ไปข้างนอก บางครั้งแม่ก็พาการ์ตูนไปเยี่ยมยายกับตา

“พ่อไม่มา...” การ์ตูนพูดถึงพ่อ

“พ่อเขาคงงานเยอะ เดี่ยวก็มาเองแหละ”

‘ลองถามตีกว่า แค่อยากลองถามเล่นๆ’ การ์ตูนคิด

“ถ้าวันนี้ไม่ต้องรอพ่อ การ์ตูนคงได้ไปเที่ยวกับแม่ด้วย”

“จ๊ะ” แม่ตอบแล้วยิ้มให้

“คอยที่ไรพอกก็ไม่เห็นมา คราวหน้าไม่ต้องรอตีกว่า”

“ได้ไง ถ้าเราไปกันหมดแล้วบังเอิญพ่อมา พอกก็เข้าบ้านไม่ได้สิ”

“งั้นสลัดกัน คราวหน้าให้พี่ตาลอยู่บ้าน การ์ตูนไปเที่ยวกับแม่”

“ได้ไง” พี่สาวส่งเสียงเอาแต่ใจขึ้นมาทันที ท่าทางไม่มีวันยอมทำอย่างที่การ์ตูนว่าแน่ๆ

“แหม...การ์ตูนก็ใช้ว่าจะชอบเดินดูเสื้อผ้า จำได้ไหม คราวก่อนพาหนูไปก็บ่นว่าเบื่อ” แม่เข้าข้างพี่สาวตามเคย

“จำได้” แต่การ์ตูนอยากเดินดูตุ๊กตา แม่น่าจะเดินดูตุ๊กตาบ้าง

“เห็นไหมล่ะ แล้วจะไปทำไม”

“ก็...ไปซื้อตุ๊กตาไง” พุดออกไปแล้วก็เดาออกว่าแม่จะพูดอะไร

“เออ ไซ้ แม่ลืมนะไปเลย คราวหน้านะ แม่จะซื้อตุ๊กตามาฝาก”

“แต่หนูอยากไปเลือกเอง”

“ได้จะได้อ”

“ได้จะได้อ แล้วก็ไม่เคยได้อ แฮ้อ...”

เด็กหญิงถอนหายใจ แล้วก็เดินไปเปิดทีวีดู พี่สาวกับแม่ยังสนุกกับการลองเสื้อผ้า หัวเราะกันคิกคัก พี่ตาลไซ้คิดจังเลยนะที่เกิดมานิสัยเหมือนแม่ เข้ากันได้ดีจริงๆ

บ้านตุ๊กตา

การ์ตูนตื่นแต่เช้า อาบน้ำแต่งตัว หยิบเสื้อวอร์มสีชมพู
สวมทับเสื้อยืด หยิบหมวกสีน้ำเงินใบเก่ามาใส่ วิ่งตึกตักลงบันได
ได้ยินเสียงแม่ทำอะไรกุกกักในครัว

“แม่...การ์ตูนออกไปข้างนอกนะ” ตะโกนบอกแล้ว เด็กหญิง
ก็คว้าจักรยานคันเล็กปั่นออกไปอย่างคล่องแคล่ว

‘สามแยกแล้วเลี้ยวขวา บ้านสีขาว’ เด็กหญิงท่องจำไว้
ขึ้นใจตั้งแต่เมื่อวาน แสงแดดยามเช้าส่องลงมาว่าไรกำลังอุ่น
สบาย น้ำค้างยังเกาะพรราวเหลือให้เห็นตามใบหญ้าริมทาง หัวใจ
ของการ์ตูนล่องลอยไปถึงที่หมายแล้ว เธอวาดภาพตุ๊กตามากมาย
ในความคิด รวมทั้งเจ้าตุ๊กตามีตัวนั้นด้วย

นั่น! เห็นสามแยกแล้ว เด็กหญิงรีบเร่งปั่นให้เร็วขึ้น พอถึง
สามแยกก็เลี้ยวขวาทันที ปั่นไปก็มองหาบ้านสีขาวไป ไม่นานนัก

บ้านสี่ขวาก็ปรากฏอยู่ตรงหน้า บ้านไม้สองชั้นหลังใหญ่ทีเดียว
เด็กหญิงจอดจักรยานหน้าบ้าน บ้านเงียบเหมือนไม่มีใครอยู่
ประตูก็ปิด

‘หรือว่าไม่ใช่บ้านหลังนี้ อาจจะมีอีกหลัง ลองปั่นเลยไปอีก
สักนิดดีกว่า’

เด็กหญิงปั่นจักรยานต่อไป ผ่านบ้านอีกหลายหลังแต่ไม่มี
หลังไหนเป็นสี่ขา จึงตัดสินใจกลับไปที่บ้านสี่ขาหลังเดิม

การ์ตูนจอดจักรยานแล้วด้อมๆ มองๆ เข้าไปในบ้านสี่ขา
เงียบ ไม่มีคนอยู่แน่ๆ แต่ลองดูละกัน

“มีใครอยู่ไหมคะ” เด็กหญิงป๋องปากตะโกนถาม
เงียบ ไม่มีเสียงเคลื่อนไหวใดๆ

การ์ตูนถอนหายใจ เดินคอตกลับไปที่จักรยาน พอดีกับที่
มีพี่สาวหน้าตาสวยน่ารักเดินผ่านมา

“มาหาคนบ้านนี้หรือจ๊ะ” พี่สาวคนสวยถาม
“ค่ะ”

“เขากลับไปชนของตั้งแต่เมื่อวานเย็น อีกสองสามวันถึงจะ
มาั้ง”

“หรือคะ” การ์ตูนตาโต ลิงโลดใจขึ้นมาอีกครั้ง

“ใช่ อีกสองสามวันมาใหม่สิ ได้เจอเจ้าของบ้านแน่ๆ”

“ค่ะ” การ์ตูนยิ้มให้พี่สาวคนสวย พี่สาวยื่นมือมาจับแก้ม
ป๋องๆ ของการ์ตูนด้วย การ์ตูนหันไปมองบ้านสี่ขาหลังโตอีกครั้ง

อีกสองสามวันจะมาใหม่ หวังว่าที่นี่จะมีตุ๊กตามากมายอยู่
ข้างในนะ

๒๐ เพื่อนซี้ ตุ๊กตาหมีของการ์ตูน

เวลา ๒-๓ วัน ช่างยาวนานเหมือน ๒-๓ เดือน การ์ตูนอยู่บ้านอย่างอดทน ถอนหายใจไม่รู้วันละกี่รอบ พอเบื่อก็จะรออยู่เฉยๆ ก็เดินออกไปหน้าบ้าน เด็กหญิงเอามือไพล่หลังเดินวนกลับไปกลับมา ทำท่าราวกับศาสตราจารย์กำลังครุ่นคิดถึงเรื่องสำคัญ สายตาจับจ้องต้นไม้ในกระถางเล็กๆ ที่จัดวางเรียงเป็นระเบียบด้วยฝีมือของตนเอง เด็กหญิงจับมันย้ายเป็นประจำ ส่วนกระถางใหญ่ไม่สามารถยกได้ พ่อเคยวางไว้ตรงไหนมันก็อยู่ตรงนั้น

“ต้นนี้เอาไปวางตรงนั้นดีกว่า”

ว่าแล้วการ์ตูนก็ยกกระถางต้นแก้วกระบะใบเล็กไปวางไว้ทางด้านขวามือ จากนั้นก็หันไปจัดการต้นหงอนไก่หลากสีส้มที่มีอยู่หลายกระถาง ทั้งเหลืองราวกับทอง แดงสดเหมือนน้ำหวาน และสีส้มสดใส เด็กหญิงจัดการยกมาวางเรียงไขว้อย่างเป็นระเบียบที่แถวหน้าสุด การ์ตูนเอานิ้วลูบดอกที่คล้ายกำมะหยี่ของมันเบาๆ อย่างทะนุถนอม พอนิ้วสัมผัสความนุ่มลื่นนั้น เด็กหญิงก็นึกถึงตุ๊กตาที่มีขนนุ่มคล้ายกันขึ้นมาทันที การ์ตูนยิ้มสองข้างไล่เศษดินออก ยกนิ้วขึ้นนับ

“สองวันแล้วที่รอ พรุ่งนี้จะลงไปดูที่บ้านตุ๊กตา เจ้าของบ้านคงกลับมาแล้ว”

การ์ตูนตื่นเต้นตั้งแต่เมื่อคืน เช้านี้ตื่นขึ้นมาความตื่นเต้นยังคึกคักอยู่ในหัวใจไม่ได้จางหายไปไหนเลย เด็กหญิงอาบน้ำ แต่งตัว ใส่เสื้อออร์มสีชมพูตัวเก่ง หมวกสีน้ำเงินสำหรับบังแดด แล้วรีบวิ่งลงมาข้างล่าง

“หนูไปนะคะ” การ์ตูนตะโกนบอกแม่ที่อยู่ในครัว แม่ไม่เคยสนใจว่าการ์ตูนจะไปไหน เด็กหญิงเองก็บอกแม่พอบอกแม่เป็นพิธีเท่านั้น คราวจักรยานคันเล็กได้ก็ปั่นออกจากบ้านไป ที่หมายคือ ‘บ้านตุ๊กตา’

“เอ๊ะ!” การ์ตูนจอดจักรยานมองห้านบ้านสีขาว มันหายไป แล้วเหลือเพียงบ้านสีฟ้าสวยตรงหน้า หรือว่าเลี้ยวผิดทาง สามแยกเลี้ยวขวา หรือว่าเลี้ยวซ้ายมา เด็กหญิงหันหัวจักรยานปั่นกลับไปสามแยกใหม่ แล้วก็ยกมือขวาของตัวเองขึ้น ปั่นมาทางขวามือ แล้วก็มาจอดที่หน้าบ้านสีฟ้าหลังเดิม

เด็กหญิงจอดจักรยาน เดินเข้าไปข้างในเมื่อเห็นประตูรั้วเปิดอยู่ พอถึงตัวบ้านเธอก็ค่อยๆ เยี่ยมหน้ามองเข้าไป

โอ้! หัวใจของเด็กหญิงกระดอนด้วยความตื่นเต้นเมื่อเห็นภูเขาตุ๊กตาของอยู่ในบ้าน การ์ตูนวิ่งเข้าไปตามหัวใจเรียกร้องทันที ตุ๊กตาทองสูงท่วมหัว สารพัดสีสารพัดแบบ กระต่าย หมา แมว โลมา เสือ สิงโต และตุ๊กตาหมี ซึ่งดูเหมือนว่าจะมีเยอะที่สุดหลายสีด้วย การ์ตูนมองหาตุ๊กตาหมีสีน้ำตาลอ่อนที่มีอยู่หลายตัว กำลังจะเอื้อมหยิบตัวหนึ่งขึ้นมาก็ต้องสะดุ้งโหยงเมื่อมีเสียงร้องห้าม

“อย่าจับ!”

เธอหันมองไปตามเสียง เห็นหญิงสาวอายุน่าจะยี่สิบกว่าๆ สวมเสื้อยืดสีขาว กางเกงยีน ใส่สร้อยคอเงินกับกำไลเงินน่ารัก ต้องเป็นเจ้าของบ้านแน่ๆ

“อย่าเพิ่งจับจ๊ะ มันสกปรก พี่ยังไม่ได้ซัก”

การ์ตูนหันไปมองบรรดาตุ๊กตาอีกครั้ง จริงๆ ด้วย...มันดูเก่า และสกปรกนิดหน่อย

‘เอ๊ะ!’ นัยน์ตาของเด็กหญิงฉายแววสงสัยหนัก ‘ทำไม ตุ๊กตาเก่าๆ ชาติๆ ทั้งนั้น แล้วแบบนี้ใครจะซื้อ’

“ทำไมตุ๊กตาชาติทั้งนั้นเลย” การ์ตูนเอ่ยถาม

“พี่เก็บจากถังขยะ”

“หา!” การ์ตูนร้อง ไม่ใช่เพราะตกใจ แต่เพราะตื่นเต้นที่เจอ คนที่เก็บตุ๊กตาจากถังขยะเหมือนเธอ

“แล้ว...แม่ไม่ว่าเธอ”

“พี่โตแล้ว แม่ไม่ว่าหรอก”

“พี่เก็บมาทำไมเยอะเยอะ”

“หนูรู้อะไรไหม” พี่สาวทำท่ากระซิบกระซาบ

“รู้อะไร”

“พี่เป็นหมอต๊กตา” แล้วพี่สาวก็ยิ้มจนตาหยี

“หมอต๊กตา” เด็กหญิงถามพลางกำมือแน่น

“ก็ใช่ล่ะสิ หนูเห็นหมอต๊กตาพวกนี้บาดเจ็บทุกตัวเลย เดียว พี่จะต้องรักษาผ่าตัดให้พวกมัน พอหายพวกมันก็จะกลับไปเป็น ตุ๊กตาที่มีคุณค่าอีกครั้ง เพื่อให้ใครสักคนมาเลือกไปเป็นเจ้าของ”

“ว้าว!” การ์ตูนอุทานอย่างตื่นเต้น

“พี่จะค่อยๆ รักษาไปวันละ ๔-๕ ตัว แล้วสักวัน พี่ก็คงรักษา ให้หายดีหมดทุกตัว”

“หนูอยากช่วยจัง”

“จริงเหรอ” พี่สาวยิ้มใจดี ยิ้มใจดีที่สุดใน การ์ตูนรู้สึกอย่าง

นั่น

“คะ หนูอยากช่วยพี่รักษาตุ๊กตา”

“ได้จ๊ะ ซื่ออะไรละ” พี่สาวทำหน้าที่จริงจั่งราวกับกำลัง

สัมภาษณ์คนมาสมัครงาน

“ชื่อการ์ตูนคะ”

“พี่ชื่อ...”

“พี่หมอ” การ์ตูนพูดแทรกขึ้นมา แล้วก็ยิ้มน่ารัก

พี่สาวหัวเราะ “พี่หมอก็พี่หมอ”

พี่หมอพูดจบก็เดินไปหยิบหน้ากากอนามัยมาสองอัน

“เวลาทำงานต้องใส่เนี่ยะ” แล้วพี่หมอก็สวมหน้ากาก

ปิดปากปิดจมูกไว้ การ์ตูนทำตาม

“เอาละ จะเริ่มผ่าตัดรักษาตุ๊กตากันละนะ” พี่หมอเดินไปที่
ห้องตุ๊กตา การ์ตูนจึงตามไปด้วย

“ตัวไหนดีนะ”

เด็กหญิงมองบรรดาตุ๊กตา แล้วเธอก็หยิบตุ๊กตาแมวออกมา
เป็นแมวสีขาวยาวที่ท้องของมันขาดจนนูนทะลั๊กออกมา

“ตัวนี้คะพี่หมอ ใ้มันออกมาแล้ว”

“มาเลย” พี่หมอหยิบตุ๊กตาแมวมาจากมือน้อยๆ แล้วก็เดิน
ไปนั่งที่โต๊ะหินอ่อนหน้าบ้าน บนโต๊ะมีเข็ม ด้ายหลากสี กรรไกร
และเศษผ้าสารพัดสีวางเป็นระเบียบ

“ว้า...แผลเหวอะขนาดนี้ เย็บแผลเฉยๆ ไม่ได้ ต้องใช้ผ้า
ปิดปากแผลด้วย”

การ์ตูนมองพี่หมอตัดผ้าเป็นวงกลมสำหรับปิดปากแผล

จากนั้นก็ใช้ด้ายเย็บไขว้ไปไขว้มาจนเหมือนตาข่ายเพื่อปิดปากแผลไม่ให้หนองข้างในหลุดออกมา พอเย็บเสร็จแผลยังไม่ห้ามองเท่าไรแล้วพี่หมอก็ใช้ผ้าสีขาวที่ตัดเป็นวงกลมปิดปากแผล แล้วค่อยๆ บรรจงเย็บให้ด้ายเดินเป็นระเบียบสวยงาม

“เสร็จแล้ว!” พี่หมอวางตุ๊กตาแมวลงตรงหน้าการ์ตูน เด็กหญิงจ้องมัน ใบหน้าแดงด้วยความตื่นเต้นดีใจ ตุ๊กตาสวยแล้ว ไม่มีแผลแล้ว น่ารักด้วย

“การ์ตูนไปเลือกมาให้พี่อีกสัก ๒-๓ ตัวสิ”

การ์ตูนลุกจากที่นั่งทันที เลือกตุ๊กตามีสีชมพูที่มีรอยขาดตรงแขนกับขามาดัวหนึ่ง ตุ๊กตากระต่ายสีขาวอีกตัวหนึ่ง ตัวนี้มีรอยขาดที่หูกับขา แล้วก็ตุ๊กตาสีดำที่มีรอยขาดตรงขายาวมาก เด็กหญิงนั่งมองพี่หมอรักษาตุ๊กตาเพลิน พลังคิดว่าโตขึ้นเธออยากจะเป็นหมอตุ๊กตาบ้าง

“ได้ ๔-๕ ตัวแล้ว คราวนี้พาไปอาบน้ำ”

“อาบน้ำหรือคะ”

“ใช่ แล้วตุ๊กตาก็จะสวย”

การ์ตูนช่วยถือตุ๊กตาไปสองตัว พี่หมอเอาตุ๊กตาที่ซ่อมแล้วทั้งหมดใส่เครื่องซักผ้า

“ระหว่างรอ เราไปล้างมือแล้วกินขนมกัน”

เด็กหญิงเดินตามไปอย่างว่าง่าย ขนมอร่อยหรือไม่อร่อยการ์ตูนแทบไม่รู้รสชาติ เพราะใจอยู่ที่ตุ๊กตาซึ่งกำลังหมุนตัวอยู่ในเครื่องซักผ้า เธอชะเง้อมองไปที่เครื่องตลอดเวลาระหว่างกิน พี่หมอแอบยิ้มกับท่าทางตื่นเต้นของเด็กหญิงตัวน้อย

๒๖ เพื่อนซี้ ตุ๊กตาหมีของการ์ตูน

ติด! ติด!

เสียงเครื่องซักผ้าร้องเตือน

“เสร็จแล้วละ ไปดูกัน” พี่หมีลุกเดิน การ์ตูนวิ่งตามไปติดๆ
ตุ๊กตาออกจากเครื่องซักผ้าแล้ว ทุกตัวชาวสะอาด ขน
ปุกปุย สวยน่ารัก ใครเห็นใครก็อยากได้อยากซื้อ

“เอาไปตากแดด พอแห้งก็แปรงขนให้นิดหน่อย คราวนี้ก็
สวยสมบูรณ์แบบ”

“สมบูรณ์แบบ” การ์ตูนตบมืออย่างตื่นเต้น

พี่หมีเอาตุ๊กตาไปแขวนไว้ที่ราว บางตัวหนีบหู บางตัว
หนีบหาง แต่การ์ตูนรู้ว่าพวกมันไม่เจ็บ ทุกตัวสีหน้าสดใสมีความสุข

เพราะพี่หมีช่วยพวกมันไว้ พวกมันกลับมาสวยมีชีวิตชีวา
อีกครั้งเพราะพี่หมี การ์ตูนก็มีความสุข สบตาเหล่าตุ๊กตาแล้ว
เงยหน้ามองพี่หมีคนสวย...สวยเหมือนนางฟ้าเลย

เปิดร้าน

การ์ตูนลืมนตาตื่นเมื่อได้ยินเสียงนกร้องจิบ ๆ เด็กหญิง
สลัดผ้าห่มออกจากตัวทันที รีบเข้าห้องน้ำอาบน้ำแต่งตัว วิ่ง
ตึกตกลงไปข้างล่างด้วยความกระฉับกระเฉงกระปรีกระเปร่า โลก
ไม่น่าเบื่ออีกต่อไปแล้ว

“แม่ หนูไปเที่ยวละ” แล้วการ์ตูนก็วิ่งพรวดออกไปข้างนอก
เลย

เมื่อออกจากห้องครัว อ้าปากค้าง จะถามก็ถามไม่ทัน แม่
มองแก้วนมในมือ น่าจะดื่มนมสักแก้วก่อนออกไป

บ้านหลังสีฟ้า ประตูบ้านเป็นบานเฟี้ยมเปิดกว้างได้ เมื่อวาน
ที่การ์ตูนมาประตูเปิดด้านเดียว แต่วันนี้เปิดกว้างทั้งสองด้าน
ด้านหนึ่งเป็นกองตุ๊กตาที่เธอเห็นเมื่อวาน ส่วนอีกด้านมีตู้ใบใหญ่
คล้ายตู้หนังสือ แต่แทนที่จะเก็บหนังสือ พี่หมอนำตุ๊กตาที่รักษา

ผ้าตัด ทำความสะอาดและตากจนแห้งไปวางเรียงไว้แทน การ์ตูนเดินเข้าไปหยุดยืนมองตุ๊กตาเหล่านั้น มันสวดยพทที่ใครเห็นก็ต้องนึกอยากได้ เด็กหญิงเอียงคอมอง ยัง...ยังไม่ใช่ ตุ๊กตาพวกนี้ยังไม่ถูกชะตา ยังไม่ใช่ตัวที่เธออยากจะมี

พี่หมีเดินออกมา อุ้มแผ่นไม้มาด้วยแผ่นหนึ่ง พี่หมียิ้มทัก การ์ตูนรีบวิ่งไปหาทันที

“พี่หมี วันนี้การ์ตูนมาช่วยพี่หมีรักษาตุ๊กตาอีกคะ”

“เอาสิ” พี่หมีเดินออกไปหน้าบ้าน แล้วก็เงยมองไปที่ต้นไม้ใหญ่ เจอกิ่งเหมาะๆ แล้ว พี่หมีจึงแขวนป้าย

“บ้านตุ๊กตา” พี่หมีอ่านให้ฟัง

“ชื่อร้านหรือคะ” การ์ตูนถาม รู้สึกตื่นเต้นที่บ้านนี้เปิดเป็นบ้านตุ๊กตา

“ใช่”

“ตุ๊กตาที่กองเยอะแยะนั่น พี่หมีจะรักษาแล้วขายหมดเลยหรือ”

“จ้ะ” พี่หมีเดินเข้าบ้าน การ์ตูนตามไปติดๆ

เด็กหญิงสังเกตเห็นเสื้อผ้าของพี่หมี เป็นชุดเสื้อยืดกางเกงยีนแบบเมื่อวานนี้ พี่หมีนั่งลงที่โต๊ะหินอ่อน มีถ้วยกาแฟ ขนมปังแล้วก็นมอุ่นๆ อีกแก้ว

“ของการ์ตูนจ้ะ” พี่หมีเลื่อนแก้วนมให้

เด็กหญิงอยากรู้ว่าทำไมพี่หมีถึงเตรียมนมไว้ให้ พี่หมีรู้ได้ยังไงว่าเธอจะมา แต่ก็ไม่ได้ถามเพราะมีอีกเรื่องน่าถามกว่า การ์ตูนจิบนม ก่อนจะถามออกมาด้วยน้ำเสียงเกรงใจ

“พื้หมอไม่ได้อาบน้ำหรอก”

“อะไรกัน” พื้หมอวางแก้วกาแฟแล้วหัวเราะ

“ก็...พื้หมอใส่ชุดเมื่อวานนี้”

“อ้อ มันเป็นชุดประจำตัวของพื้หมอ”

“ชุดประจำตัว”

“ใช่จ๊ะ ก็เหมือนข้าราชการหรือคนทำงานบริษัทที่มีชุดของเขา ถึงพื้หมอจะไม่ได้ทำงานแบบนั้น แต่ก็อยากมีชุดประจำตัวรู้ไหมชุดประจำตัวดียังไง”

“ดียังไงคะ” การ์ตูนถาม ทำตาโตเพราะอยากรู้มาก

“ก็ดีตรงที่ไม่เปลืองใจ เรามีชุดประจำตัว เสื้อแบบนี้ กางเกงแบบนี้ เราใส่ชุดแบบนี้ทุกวัน มีแค่สีฟ้าชุดก็พอแล้ว ไม่ต้องมีเสื้อผ้าเยอะ”

“จริงด้วย” เด็กหญิงนึกถึงตู้เสื้อผ้าของตัวเอง ถึงจะมีเสื้อผ้าไม่มากแต่ก็มากกว่าสีฟ้าชุด

“ถ้าเราไม่ใช้เงินมาก เราก็ไม่ต้องหาเงินมาก และมีความสุขกับงานที่รักโดยไม่ต้องเดือดร้อนเรื่องเงิน”

เด็กหญิงชักจะงงว่าพื้หมอพุดถึงอะไร การ์ตูนมองเข้าไปในบ้าน

“วันนี้พื้หมอจะรักษาตุ๊กตาก็ตัวคะ”

“ทำเท่าที่อยากทำ”

การ์ตูนดีมนม

“กินขนมปังด้วยสิ” พื้หมอคะยั้นคะยอ เด็กหญิงหยิบขนมปังกัดกิน

“ไม่คิดจะซื้อตุ๊กตาพี่สักตัวเหรอ”

“ซื้อค่ะ แต่ยังไม่เจอตัวที่ถูกใจ จะเป็นเพื่อนกันต้องถูกใจก่อน”

“แล้วจะรู้ได้ไงว่าถูกใจ” พี่หมอบถามต่อ

“ก็พอเห็นหน้ามันก็ถูกใจ พี่หมอบ...” การ์ตูนขยับตัวทำท่ากระซิบกระซาบราวกับว่ามันเป็นความลับสุดยอด “พี่หมอบรู้ไหม ตุ๊กตานะ ถ้าเราถูกใจเขาจะเหมือนมีชีวิตเลย เขาจะสบตาเราแล้ว ก็เหมือนพูดกับเราได้”

“จริงเหรอ” พี่หมอบกระซิบด้วยเสียงเบามาก

“อย่างเมื่อสองวันก่อนนะ หนูเจอตุ๊กตาทมิตัวหนึ่ง อยู่ในถังขยะ...”

แล้วเด็กหญิงการ์ตูนก็เล่าเรื่องราวทั้งหมดให้พี่หมอบฟัง...

เด็กหญิงจอตจักรยานเมื่อเห็นบางอย่างอยู่ในถังขยะ
กันของมันไหลแพลมออกมา เด็กหญิงเดินไปหยิบขึ้นมาดู เห็นหน้าเห็นตาถึงรู้ว่ามันเป็นตุ๊กตาทมิ เด็กหญิงมองหน้าแสนเศร้าของเจ้าตุ๊กตาทมิ มองเนื้อตัวที่มอมแมมสกปรก น่าสงสาร ดวงตาของมันราวกับจะมีหยาดน้ำตา

“น่าสงสาร ทำไมเจ้าของถึงทิ้งเธอนะ”

ดูเหมือนว่าหน้าตาเจ้าตุ๊กตาทมิจะเศร้าลงอีก

“ถ้าเก็บไป แม่ก็ต้องเอาทิ้งอีก ขอโทษนะ”

การ์ตูนค่อยๆ วางเจ้าตุ๊กตาทมิลงไปในถังขยะ หันหลังก้าวเดินช้าๆ อย่างเศร้าใจ

อย่าทิ้งฉัน อย่าทิ้ง...

เด็กหญิงหันขวับไปมองตุ๊กตาหมีที่

“เอ๊ะ เหมือนได้ยินเสียงตุ๊กตาพูด”

การ์ตูนหมูนั่นแก้วนมในมือ หยดเล้าแล้วก็ถอนหายใจ

“แล้วการ์ตูนเก็บมันกลับบ้านหรือเปล่า”

“ค่ะ แต่แม่ก็เอามันไปทิ้งถังขยะอีก มันเป็นตุ๊กตาหมีที่
น่ารักมาก ตัวสีน้ำตาลอ่อนๆ หน้าตาน่ารักที่สุด”

“จ้ะ เหนอ ของพี่ก็มีตุ๊กตาหมีหลายตัวนะ คิดว่าคงมีสักตัว
ที่การ์ตูนชอบ”

“ค่ะ”

พี่หมอยกถ้วยกาแฟดื่มจนหมดถ้วย

“ของพี่หมอขายแพงไหม”

“ไม่แพง ก็เหม...ตุ๊กตาที่มีรอยผ่าตัดแบบนั้น ขายแพงไม่ได้
หรอก ตัวละ ๔๐-๕๐ บาท เอง”

“เหรอกะ” การ์ตูนยิ้ม ถ้าไม่แพงแบบนี้เธอซื้อได้ ไม่ต้องขอ
เงินแม่ด้วย เธอมีเงินเก็บในกระเป๋าออกมสินของตัวเอง

ขณะนั้น มีแม่กับลูกสาววัย ๕ ขวบ เดินเข้ามา พี่หมอ
รีบเข้าไปทักทาย

“สวัสดีค่ะ”

“ขายตุ๊กตาเหรอกะ” ผู้เป็นแม่ถาม

“คะ”

“ลูกไปดูสิว่าชอบตัวไหน”

เด็กหญิงปล่อยชายเสื้อแม่แล้ววิ่งไปดูที่ตู้ทันที การ์ตูนไม่รอซ้ำรีบเดินไปหาเด็กหญิงคนนั้น

“การ์ตูนกับพี่หมอลช่วยกันรักษาพวกมันเมื่อวานนี้ คุณี่สิ”

การ์ตูนหยิบตุ๊กตากระต่ายสีขาวลงมา แล้วก็จิ้มให้ดูแผลที่ขา

“พี่หมอลผ่าตัดให้”

“เหออ”

เด็กหญิงที่ตั้งใจมาซื้อตุ๊กตาคว้ามันจากมือการ์ตูนไปดูทันที “น่าสงสาร” เด็กหญิงจ้องหน้าเจ้าตุ๊กตากระต่าย จ้องนานมากแล้วเด็กหญิงก็ค่อยๆ ยิ้ม “มันบอกกว่าอยากไปอยู่กับแก้วละ”

“แก้วซื้อมันแล้ว อย่าทำให้มันเศร้านะ” การ์ตูนรีบเชียร์ไม่ใช่เพราะอยากให้พี่หมอลขายตุ๊กตาได้ แต่เพราะสงสารเจ้าตุ๊กตากระต่าย ถ้ามันอยากอยู่กับแก้วแล้วแก้วไม่พามันกลับบ้านไปด้วยคงน่าสงสาร

“แก้วเอาตัวนี้”

“การ์ตูนเป็นผู้ช่วยพี่หมอลละ” การ์ตูนชวนคุย

“เก่งจัง ช่วยผ่าตัดเหออ”

“ใช่” การ์ตูนพยักหน้า

“เท่าไหร่” เด็กหญิงแก้วถาม

การ์ตูนจูงมือแก้วเดินไปหาพี่หมอล

“แม่ หนูเอาตัวนี้”

๓๔ เพื่อนซี้ ตุ๊กตาหมีของการ์ตูน

“เท่าไรจะ” แม่ของเด็กหญิงแก้วถามพี่หมอ

“๔๐ บาท ค่ะ”

“ไม่แพงนี่”

คนเป็นแม่บอกแล้วควักเงินจ่ายพี่หมอก่อนเดินออกไป แก้วหันมาโบกมือให้การ์ตูน การ์ตูนโบกมือตอบ เด็กหญิงมองสองแม่ลูกเดินจากไป มองเจ้ากระต่ายที่แก้วอุ้ม มันมองการ์ตูนด้วยสายตาของมันยิ้มมีความสุขเหมือนจะบอกขอบใจพี่หมอกับการ์ตูน การ์ตูนลดระดับมือลงโบล่าเจ้ากระต่ายสีขาวหน้าสวย การ์ตูนรู้สึกเหงากับภาพที่เห็น แม่ลูกจูงมือมาซื้อตุ๊กตา เด็กหญิงกับตุ๊กตาดัวที่ถูกใจ ช่างเป็นภาพที่มีความสุข

ถ้า...แม่พาทัวร์ตูนมาซื้อตุ๊กตาแบบนี้บ้างก็คงจะดี

เด็กหญิงใส่หน้ากากอนามัยปิดปากปิดจมูก เธอมองไปที่ภูเขาตุ๊กตา มองหาตุ๊กตากระต่าย เพราะตอนนี้มันถูกซื้อไปแล้ว น่าจะมีตัวใหม่ไปทดแทน การ์ตูนรื้อค้นค้นสักพักก็ได้ตุ๊กตากระต่ายสีชมพูมาตัวหนึ่ง เธอยิ้ม แล้วก็หยิบตุ๊กตาดัวอื่นๆ ดัดมือมาอีก ๒-๓ ตัว

“พี่หมอ วันนี้มีกระต่ายแทนตัวเก่าด้วยละ” การ์ตูนยื่นตุ๊กตากระต่ายสีชมพูให้

“มาเลย มารักษากันตัวแรกเลย” พี่หมอพลิกเจ้าตุ๊กตาดูที่ท้อง ขา และหัวมีรอยขาด

การ์ตูนนั่งมองพี่หมอเย็บตุ๊กตาอย่างคล่องแคล่วด้วยความเพลิดเพลิน

‘เก่งจริงๆ โตขึ้นการ์ตูนอยากเก่งอย่างพี่หมอบ้าง’

“แม่รู้ไหมว่ามาอยู่ที่นี้” พี่หมอลถาม เพราะเด็กหญิงมักจะ
มาขลุกอยู่ด้วยนานๆ

“รู้ว่าการ์ตูนออกมาข้างนอกค่ะ แต่ไม่รู้ว่าการ์ตูนไปไหน
แม่ไม่สนใจหรอก”

“จริงเหรอ มีแม่คนไหนไม่สนใจลูก”

“แม่การ์ตูนนี่ไง” การ์ตูนพูดย้ำ เบิกตาโตใส่พี่หมอลด้วย
พี่หมอลยกมือปิดปากหัวเราะคิก ทั้งๆ ที่มีผ้าปิดปากปิดจมูก
อยู่แล้ว

“พี่หมอลหัวเราะอะไร”

“การ์ตูนนี่เหมือนพี่ตอนเด็กๆ เลย พี่ก็ชอบคิดว่าแม่ไม่สนใจ
แต่รู้อะไรไหม ความจริงก็คือว่า ไม่มีแม่คนไหนไม่สนใจลูกหรอก
นะ ยิ่งการ์ตูนน่ารักแบบนี้ พี่ว่าแม่ต้องรักมากแน่ๆ”

“จริงเหรอ แล้วทำไมการ์ตูนขออะไรไม่เคยได้ แต่ถ้าพี่ตาล
ขอนะได้ทุกที” พูดแล้วก็ทำปากตุ้ย

“ก็มีหลายเหตุผลนะ สิ่งที่การ์ตูนชอบแม่อาจจะคิดว่าเป็น
ของไร้สาระหรือเป็นของที่แม่ไม่ชอบ ก็เลยไม่ได้ใส่ใจเวลาการ์ตูน
ขอ แม่ก็เหมือนเรานั่นละ ถึงจะเป็นแม่ก็เถอะ แต่ก็มีความเป็น
เด็กอยู่ในตัว การ์ตูนเองก็ไม่สนใจในสิ่งที่ตัวเองไม่ชอบไม่ใช่เหรอ”

“ก็จริง...” เสียงของเด็กหญิงเบาลง ถึงยังงี้การ์ตูนก็อยาก
ให้แม่ใส่ใจ แม่สัญญาว่าจะซื้อตุ๊กตาให้แต่ก็ลืมนั่นแหละ แต่การ์ตูน
ไม่สนใจแล้วละ เธอจะหาตุ๊กตาตัวโปรดจากที่ร้านของพี่หมอลเอง

การ์ตูนมองพี่หมอลเย็บตุ๊กตา ท่าทางพี่หมอลมีความสุข เย็บ
ไปฮัมเพลงไป บางจังหวะก็เงยหน้ามาส่งยิ้มให้การ์ตูน

๓๖ เพื่อนซี้ ตุ๊กตาหมีของการ์ตูน

เดี๋ยววันนี้จะมีตุ๊กตาอีก ๔-๕ ตัว ไปอวดโฉมบนชั้นและจะมากขึ้นเรื่อยๆ ทุกวัน แล้วเมื่อถึงวันที่ซ่อมตุ๊กตาหมด พี่หมอกก็จะนั่งมองตุ๊กตาถูกซื้อไปวันละตัวสองตัว พวกมันจะเดินทางไปอยู่กับเจ้านายที่รัก ดีจริงๆ เลย ถึงที่สุดแล้ว ตุ๊กตาทุกตัวที่นี้จะมีเจ้าของ